

7553

I. Beh. af Lovf. om Tillæg til Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867.

7554

det Nationalliberal, saa skulde man henvende sig til det ærede Medlem, og det Blodsbaand, som er tilføiede mellem det ærede Medlem og de Herrer ved Vinduerne, er dersom Noget, som jeg suldt ud skal anerkende. Jeg vilde ønske, at det maatte vedvare og føre til et heldigt Resultat, og jeg vil ønske for det ærede Medlem, at det bliver ham, som gennemfører denne Lov. Dette ønsker jeg dels for hans egen Skyld, da jeg ikke ønsker ham Andet end Godt, og dels ogsaa for Demokratiets Skyld, fordi vi saa endelig blive af med ham. Jeg behøver ikke at gjentage, at alle disse Udtalelser om vor Alliance med Ministeriet og Sligt ere rent og bart Opspind; der er jo Sagen, der tvivler derom, thi er der Noget, som er rent og klart, saa er det den Politikk, som vi have ført, siden vi forlode de Herrer. Det var med Nødvendighed givet, at der ikke længere var nogen Mulighed for at føre en demokratisk Politikk igjennem ad den Vej og ved de Midler, som vi tidligere havde benyttet. Det var klart, at vi, tvungne dertil, maatte ind paa Forhandlingsveien, og jeg siger, at der fra mit Synspunkt ikke er noget saa Størt tabt derved, thi jeg nærede ikke og nærer ikke Tvivl om, at vi ogsaa ad denne Vej i nok ville naae vort Maal. Jeg har nemlig slet ikke nogen Frygt for, at det, som det ærede Medlem for Storehedinge (Scavenius) forleiden Dag truede os med, skal ske. Naar han nemlig gjorde gjældende, at vi meget godt kunde beholde de Love, som vi havde nu, og at han slet ikke brød sig om Reformer, saa er det Noget, som er let at sige for et uansvarligt Medlem, men det er ikke muligt for en Regjering at føre det igjennem. Altsaa, det kunne vi være ganske sikre paa, at en Regjering, som vil fortsætte som Regjering, vil blive nødt til at arbejde, vil blive nødt til at komme til os for at udrette Noget, hvorved er givet, at vor demokratiske Indflydelse vil blive saa stor, som vi selv have Evne til at gjøre den. Altsaa, den Politikk, vi saaledes vare tvungne ind paa, anser jeg ikke for nogen Ulykke, men ganske vist, naar det drives paa den Maade, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil drive Forhandlingspolitikk paa, saa er det klart, at det bliver den rene Ruin; thi naar man ikke har noget andet Udgangspunkt end dette milde,

menneftesfærlige Udgangspunkt, som det ærede Medlem har, at man skal bøje sig for sine Modstandere, ikke tvinge Nogen, at man skal give efter helt ud, suldt ud, uden Prutten, naar man har dette Princip, i Forhandlingen, saa undrer det mig ikke, at der ikke kommer Andet deraf, end saadant et Slags Tillæg, som det ærede Medlem her har lagt frem paa vort Bord. Det ligger maaste i vort Lands Eidenhed, men det er dog jevnlig saa, at man, naar sammenligner vor Parlamentarisme her hjemme med andre store Staters, ikke kan væge sig mod det Indtryk, at det næsten ser ud som en Børnekomedie imod et virkeligt Theater. Dette Indtryk har jeg ikke kunnet væge mig imod ved at se den Forhandling, vi have ført her i den sidste Tid. Det forekommer mig, at der ved Siden af de Indvendinger af mere alvorlig Bestaffenhed, der kunne gjøres derimod, er noget saa overordentlig komisk i hele den Maade, hvorpaa de Herrer ved Slutningen af denne Forhandling have ført denne Sag. Dette, at denne store Livsag pludselig som en Boldt gaar imellem disse Partier paa det Grundlag, at det ene Parti ikke holder af, at den Krigsminister skal gennemføre den, og det andet Parti ikke vil, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds skal gennemføre den, forekommer mig dog i Virkeligheden at være smaat selv for et lille Land, og det bliver ikke større ved at se paa det Overbud, som det ærede Medlem har gjort i sidste Dieblikk. Ogsaa dette forekommer mig at være noget Rørende — kan jeg gjerne sige —, at det ærede Medlem saaledes for at komme med i den sidste Time gjør ikke blot sit Overbud paa 1,400,000 Kr., men gjør Brud paa alle de Principer, som hidtil have været Demokratiets Principer i denne Sag. Jeg kan ikke forlade Fællesudvalget uden enönu at gjøre opmærksom paa, at den Fortjeneste, som det ærede Medlem tror at have indlagt sig ved, som han siger, at stoppe Fællesudvalgspolitikk, forekommer mig meget tvivlsom. Det ærede Medlem kan, saameget han vil, staa paa sin Plads og rose det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) for hans Loyalitet, saaledes som han gjorde idag, og det ærede Medlem fra Helsingør kan staa paa sin Plads og rose det ærede Medlem fra Siege